

— Какво? попита той.

Въ тая проста дума сега се сбираше цѣлата му душа, цѣлото му същество.

Азъ му отговорихъ, че — пакъ несполука.

Азъ немогъ да си въобразя това! — извика той горчиво — азъ не могъ да останя безъ служба! Азъ трѣбва да живѣя... Помислете си какво е моето положение! Ужасно!

И цѣлъ потокъ горчиви оплаквания, възмущения, безнадежности. Дожалѣ ми.

— Най-послѣ, помислете за нѣкоя друга работа, загатнахъ азъ свѣнливо.

Момъкътъ фърли възъ мене такъвъ очуденъ и обиденъ погледъ, щото веднага се раскаяхъ за смѣлостта си.

Работа! — възрази той. — По-добрѣ кажете ми, че не можете нищо за мене, а не се гаврете!

Азъ се опитахъ да го убѣдя, че въ думата „работа“, нѣма нищо обидно и зложелателно, че не съмъ ималъ ни най-малко мисълъ да се подигравамъ съ нещастieto му; напротивъ.

Той си зе демонстративно шапката. — Значи надѣжда нѣма? попита той, като се приближи до вратата.

— За жалость, не е въ моята сила нищо да направя, казахъ азъ рѣшително.

— Тогава азъ съмъ пропадналъ човѣкъ!

Джлбоко отчаяние се изобрази по лицето му.

Азъ се помъчихъ да го ободря и да му вдъхна довѣрие въ съдбата. Разумѣва се, азъ се пазяхъ добрѣ да се не измама да му загатна думата „работа“. Той вече не би ми простилъ такова кърваво за единъ младъ, здравъ, интелигентенъ човѣкъ, като него, оскръбление.

— Благодаря, не ме утѣшавайте: свършено е моето.

— Какъ свършено?

— Остава ми едно: да умрѣ отъ гладъ! или да се убиѣ! Като каза тия трагически думи, той хлопна вратата и исчезна.